

Мария приближава към него./

МАРИЯ: Какво ти е?

БОРИЛ: Назад! Не се приближавай до мене. Стража!

/Втурва се стражата./

МАРИЯ: Какво има?

БОРИЛ: Две хиляди перпери ли каза? Никога. Откъде да ги взема?

МАРИЯ: От наследството ми. Аз имам право да харча известна част от него. Досега никога не съм искала. Сега искам да ми се даде нещо и от скъпоценностите на мама.

БОРИЛ: Ще ти се даде всичко, което е останало.

МАРИЯ: Какво значи това?

БОРИЛ: Точно това, което казах. Държавната хазна имамо нужда от средства и аз харчих.

МАРИЯ: Мога ли да знам какво е останало?

БОРИЛ: Други път ще си гледаме сметките. Те са малко дължи. А сега... Хайде. Бързам.

/Мария сяда./

МАРИЯ: Аз не бързам. Ти не ми отговори за изумруда.

БОРИЛ: Каква е тази дързост? Къде се намиращ?

МАРИЯ: В дома на баща си.

/Той скоква и ѝ посочва с ръка вратата./

БОРИЛ: Вън!

МАРИЯ: Аз? Защо... Върви си ти от дома ми, ако не ти харесва. Какво търсиш тук?

/Борил сграбчва свитците и ги запраща по нея./

БОРИЛ: Вън! Още утре ще те изпратя в манастир! Разбирам аз отде иде твоята смелост... Ала тук още царува Борил!